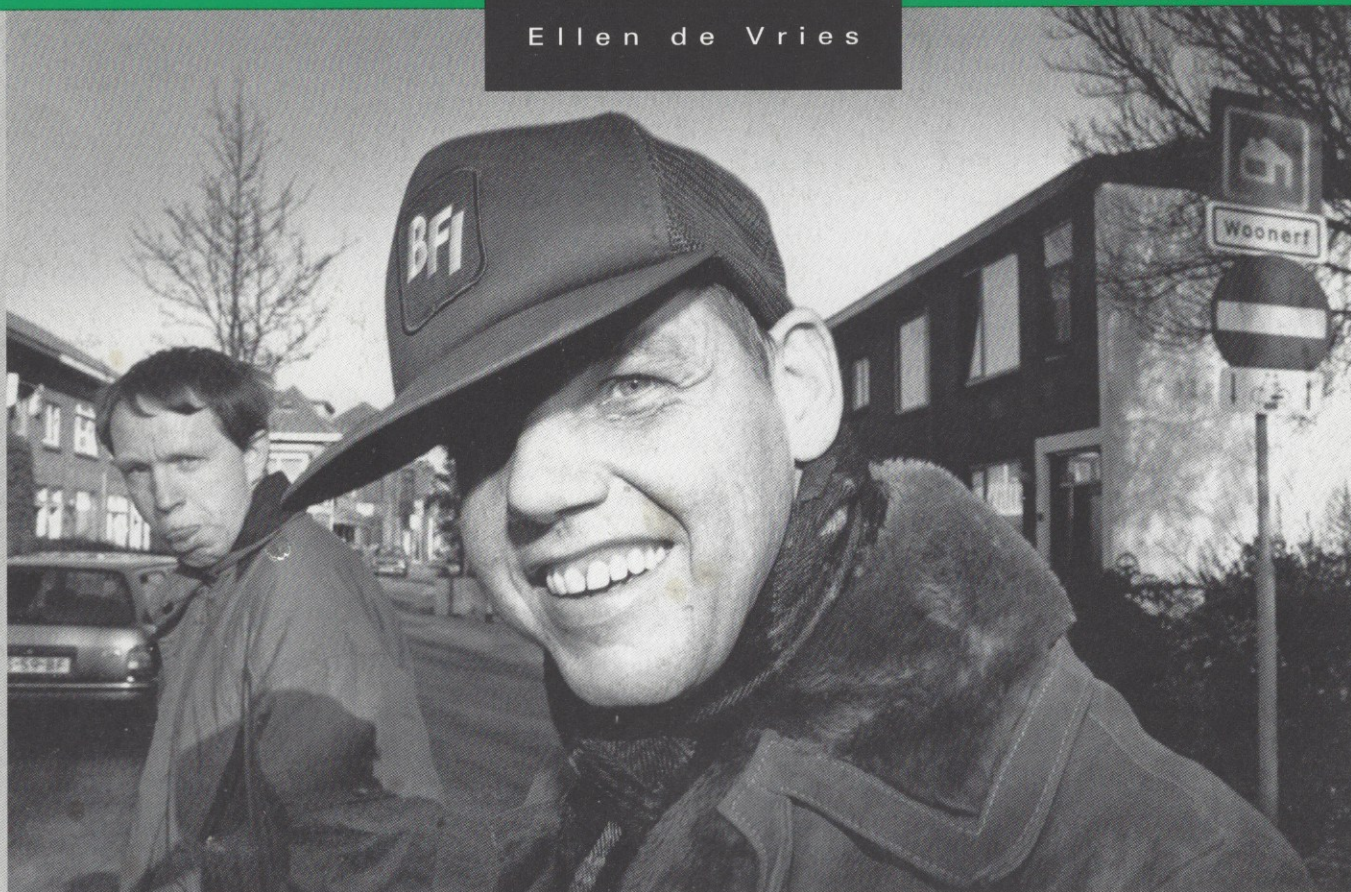

Mijn werk

Ellen de Vries

Fotografie: Linette Raven

Jongens van de Witt

Elke zichzelf respecterende organisatie maakt tegenwoordig gebruik van koerierende sneldiensten. Ook de activiteitencentra van Schroeder van der Kolk hebben hun eigen dienst, bestaande uit: Peter Dorst (30) en Wim Pronk (38). Minstens driemaal per week brengen zij, opererend vanuit standplaats Dorrepaal, op verzoek post naar collega-centra in Den Haag. Groene koeriers zijn het, die met graagte gebruik maken van het openbaar vervoer: bus, trein, tram, alles wat hun abonnementskaart toestaat. Een statig uniform met gevleugelde helmpjes ontbreekt nog! De dienst bestaat nu een half jaar en is zo succesvol dat overwogen wordt de diensten uit te breiden naar derden. Dat gebeurt reeds sporadisch, reclamefolders worden af en toe al in de brievengleuven van de buurt geschoven. Het idee om te koerieren is ontstaan uit de werkgroep administratie, waar Peter en Wim beiden werkzaam zijn. De dagindeling? De heren kwijten zich op eigen wijze van hun taak. Peter: "Eerst om tien uur een peukie roken na de koffie, daarna haal ik de post." Die wordt zorgvuldig in de tas geritst. "Niet je tas laten openstaan, dan zitten ze er maar in te graaien," zegt hij streng. En dan zet hij er de sokken in! Als een hazewindhond. Wim Pronk vertrekt doorgaans wat later, "teger elven", en doet het wat rustiger aan. Als hij net een tram mist - reden voor opwinding bij Peter - krijgt hij géén hartverzakking.

Wim: "Nee hoor, laat maar gaan, denk ik dan." Begeleider Stephan Peters (29) fungeerde in het begin als gids, daarna gingen Wim en Peter samen op pad. Peter maakt weliswaar geen gebruik van een plattegrondje, maar kan goed lezen en heeft een ijzeren geheugen. Voor Wim zijn beelden, gebouwen en dergelijke, ankerplaatsen. Aangezien Wims tempo beduidend lager ligt, scheidden hun wegen zich enige tijd geleden. Saai alleen op pad? Wim, nuchter: "Ik ben niet zo'n prater." Peter daarentegen houdt wel van een babbel, geeft onderweg advies aan andere reizigers, staat op voor broze benen, en kent iedere conducteur.

Bij elke nieuwe opdracht, wordt adviseur Stephan nog even geconsulteerd. Verder geldt een beetje: uitproberen en zien waar het schip strandt. Maar over het algemeen gaat het goed, zijn kiezelsteentjes overbodig. Aangekomen op de plaats van bestemming bezorgt Wim de post persoonlijk, Peter deponeert de brieven in de postvakjes. En dan is het tijd voor de lunch: eten, bakkie koffie en weer een peuk. Eventueel wordt er post mee teruggenomen. Deze mannen houden van hun vak, iemand hoeft maar te kicken en ze zijn al op weg om een pakje weg te brengen. Koene koeriers zijn het. Niet beducht voor de lui men van Koning Winter. "We zijn gewone, gezonde Hollandse jongens, we kunnen wel tegen een beetje kou." Jongens van Jan de Witt! ■